Ч. 235 Четвер 19 (31) жовтня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостивах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Наша політика.

(Образки і характеристики повиборові).

6.

Розжалені діти політичні.

Кілько разів відбувають ся вибори, чи то до Сойму, чи до Ради державної, то аж дивно стає, як то нераз ні звідси ні звідти висувають ся наперед люди, про котрих аж до тої пори ніхто не то в краю, але хоч би лиш в даним повіті або окрузі виборчім ніколи нічого не чував. Так діє ся не лиш у нас, але й деинде. Люди ті підчас кампаниї виборчої шибають собою по цілім повіті, не жалують ні труду, ні гроший і часу, обіцюють виборцям золоті гори, лиш щоби стати послами. Що таких людий пре до того? — У кождого з них суть свої мотиви, свої причини, часом навіть досить оригінальні. Один видить у виборі почесть і заспокоєнє своєї честилюбивости та амбіциї; другий має надію, що коли зійде ся з більше впливовими кругами, буде міг лекше і скорше полагодити свої запутані справи, у иншого есть ще простійший рахунок, а ще иньший кандидує на злість другому. Ба, часом одно, найневиннійше кинене слово може з когось зробити кандидата. От н. пр. з послідних виборів до Сойму розповідають таку історию:

Один чоловічок, котрого навіть серед наших відносин, всї що его знають, уважають за велику нулю політичну, хоч він иноді, коли розбалакає ся, говорить, як звичайно у нас, богато о політиці, заїхав до свого знакомого на провинцию. Слово по слові і зійшла бесїда на вибори, а знакомий чи на серіо, чи жартом, не предвиджуючи ніякого нещастя, каже ему (чи такими самими словами, як ми тут повтаряємо — не знаємо, бо ми при тім не були і переповідуємо лиш то, що чули від других; а коли то сплетня, то нехай вина за ню спаде на того, що єї перший пустив) — отже той знакомий каже ему: „А ви чому не кандидуєте? Вас би незавиcимий комітет затвердив“.— Одно слово „затвердив“ так вплинуло на того чоловіка, що зробило з него відразу кандидата, хоч, як кажуть, ему перед тим ані не снило ся кандидувати. Ба, що більше, то слово „затвердив“ так в одній хвили (видко, було вже „в таку хвилю“ сказане) поділало на нерви того чоловічка, що він вже не зачув слівця „би“; ему лиш заєдно гуділо в ушах: „затвердив.... затвердив...“ З тим словом вернув він вже яко готовий кандидат домів і як кажуть, голосив всїм і всюди, що его незавиcимий комітет затвердив. Він став таки на добре розвивати акцию, а з того прийшло опісля до таких непорозумінь і перепалок, що аж знакомий мусів роз'яснятя, як і що було. — Ну, як опісля прийшло до того, що той чоловічок опинив ся на лісті головного комітету (незавиcимий, видко таки его не затвердив, бо на друкованій лісті того-ж комітету не було его імени) — того вже не знаємо, бо ми за тим не слідили, а й то, що повисше розповіли, довідались лиш случайно і за правдивість не беремо на себе отвічальности; ми розповіли то лиш яко дуже можливий факт, на доказ, в який спосіб виринають иноді у нас кандидатури. Просимо-ж тепер подумати, що може діяти ся такому чоловікови, з котрого одно необачне слівце зробило кандидата, коли его кандидатура перепаде. Сьвіт валить ся, земля тогди розступає ся! Жаль ваги не має!

Кандидованє до якоїсь законодайної репрезентациї ми собі двояко представляємо. Або виборці кажуть собі: Виберім собі того а того чоловіка на посла, бо ми его знаємо; він для нас то а то зробив і робить, знає наші потреби і яко посол зможе ще більше зробити. Або кандидат каже: Ви мене знаєте і мою роботу, а я знаю вас і ваші потреби; коли ваша воля, виберіть мене послом, бо я гадаю, що зможу добре заступати ваші інтереси. — У нас найчастійше виборці нічого собі не кажуть, а за то тим більше говорить їм кандидат. Буває отже дуже часто так, що якийсь чоловік, добра впрочім і щира людина, чоловік, що рад би неба свому народови прихилити, сидить десь тихо в своїй закутині і звичайно, як Русин — думку думає, думає, передумує. По его голові снують ся всїлякі пляни і проєкти, але о тім, щоби хоч один з них перевести в діло, ему і не в гадці. Діл его не видко, а про думки ніхто не знає. Він собі „тихий“ патріот, а ще тихійший політик. Прийдуть вибори, то і его розрушають. Аж тепер приходить ему на гадку, як би то він переводив свої пляни, коли-б так став послом. Він кандидує і — перепадає. І знову сьвіт кінчить ся! Такий патріот, такий організатор (бо може скликував тілько а тілько разів виборців на віче) перепадає! І знову: Жаль ваги не має! Всї тому винуваті, лиш він один ні; всї чорні, лиш він один білий і чистий, ну, та ще хиба й его приятелї. Давай тепер із жалю та гніву кидати болотом та камінем на других і безчестити їх, хоч би прийшлось навіть і брехнею!

Так роблять у нас розжалені діти політичні. Бо і як же не назвати тим іменем н. пр. того дописувателя з Боршева, котрий

9

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

В Послонячах єсть звичай кликати старших людий „дядьком“ або „тіткою“, чи они своякы, чи ні.

Церківник обернув ся.

— А, то ви, Йосифе?

— Послухайте мене хвильку.

— Дуже радо, Йосифе!

— Ви в біді і в нужді, правда?

— Ох, і не згадуйте.

— На другий тиждень мають вам продати на лїцитациї хату і весь добуток?

— Боже милий, що-ж маю робити?

— Коли б продаж і найлїпше удала ся, так, що вам дали би цїлу цїну, то й тоді не можете ані гадати, що вам тілько лишить ся, аби ви самі могли вижити яких шість тижднів, не кажу вже з жінкою і сїмома дітьми —

Церківник розплакав ся.

— А як виховаєте і заосмотрите свої діти, дядьку?

— Ох, Боже, чого ви мене так мучите тими питанями, Йосифе?

— Не хочу вас мучити.... Слухайте, дядьку. Ваша біда лежить менї на серци. Хочу вам помочи!

Церківник поглянув на него витрішеними очима.

— Ви, Йосифе? Мій спасителю, чи ви лиш —

— Дам вам тих кілька соток, що потрібуєте для вірителїв жидів.

Церківник знов розсьміяв ся — сим разом з радости.

— Мій ти добродію!

— Будьте знов порядним, статочним чоловіком, вдоволеним мужем, щасливим вітцем своїх добрих дітий —

— Ах, мої добрі діти!

— Дам вам ще дещо на загосподарованє — але за те мусите й ви менї також дещо зробити!

— Кажіть, приказуйте: в огонь скочу за вас, мій Йосифе!

— Нічого так злого, дядьку!

І нагнув ся до него та шептав ему щось до уха.

Церківник скочив наляканий, немов би перед ним ударив грім в землю.

— Бога ради, чого ви хочете від мене?

— Нічого такого, за що ви не могли би легко відповісти перед Богом і людьми!

— А перед совістию?

— І перед совістию!...

— Я старий, честний побожний чоловік.

— Хочу, щоби ви таким остали в щастю і в гараздї аж до смерти.

— Не можу.... не сьмію! О мій Боже! — стогнав церківник і утік з того місця.

— Роздумайте собі то, дядьку; завтра рано ще разом погоримо!

Не спав тої ночи ні церківник ні Йосиф.

І легкодушність нераз налякає ся перед незвичайним учинком.... І веселий погадає нераз на сумні наслідки.

— Ех! — сказав собі вкінци молодий паробок, коли вже день засвитав — нічого то так страшного, як на перший погляд видає ся. Крик буде великий, то правда, але найбільший крик найскорше притихає.... Впрочім, здає ся, сам Бог подав менї ту гадку, бо годі припустити, щоби він хотів, аби невинна Марися стала на все нещастною з тим Мартином.... Ха, ха, ха! той славний Мартин Флїнта!...

І з усьміхом на устах задрімав.

Рано перед осьмою вийшов церківник непевним кроком на вежу і дрожачою рукою тягнув за мотуз дзвону, котрим давав перший знак, що має розпочати ся служба Божа.

В захристиї ждав его вже Йосиф.

— Ну, хочете чи не хочете, дядьку? — питав з усьміхом.

— Мій Боже! Не можу....

— Або ви за тиждень жебраком, або ще нинї будете заможним чоловіком. Пригадайте собі лишень на свої бідні діти!

в своїй довжезній дописи (він видко мудрість на ліктї міряе) в „Дїлї“ між иншим так написав:

„У нас кождий зовесь що найменше опозициовїстом, хто якою небудь орґанїзацийною роботою на провінциї занимаесь (Нїби де, в Борщеві? — Атже ми мали з Борщева не так то давно допись, що і та читальня, яка була в Борщеві, нидїе і розлазить ся. Гарна-ж то орґанїзацийна робота на провінциї! — *Ред.*) і ми мусимо в науку „Буковинї“ сказати, що коли-б навіть сам Барвіньский — така добра фірма! — прийшов тепер на повіт і став що небудь робити для орґанїзациї народу або рускої справи, хоч би в дусї найбільше новокурснім, а не мав проти себе в повітї другої партиї, котру би треба поборювати, то до двох недїль вичитае в Narodow-ій або в Народнїй Часописи, що він шкідний опозиционїст, єли вже не радикал або навіть москвофіл“.

Чи то не голос розжаленої дитини полїтичної, а до того ще й дитини брехливої? Бо насамперед: чи той, що хоче щось на провінциї робити для свого народу, але робити добре і щиро, мусить конче оглядати ся не кажемо вже на Narodow-у але хоч би й на „Народну Часопись?“ Певно, що ми би були раді, коли-б хтось на провінциї оглядав ся на „Народну Часопись“ і робив бодай так, як она пише; але коли-б робив більше і розумнійше, то тим лїпше. А відтак: в котрім то числї і рочнику „Народ. Часописи“ вичитав совістний і правдолюбивий дописуватель „Дїла“ з Борщева, що „Народна Часопись“ назвала когось, котрий що небудь робить для орґанїзациї народу або рускої справи, навіть в найстаршім курсї, але робить розумно і розважно, шкідним опозициовїстом, радикалом або москвофілом? Правда, що ми называемо шкідними опозициовїстами тих, котрі замість звертати свою опозицию туди, куди потреба, розбивають сили свого власного народу, котрі замість консолїдувати і орґанїзувати, замість пригортати людий, відпихають їх, роблять незгоду і дезорґанїзують, котрі підносять голоси, щоби їх аж у Віднм було чути, а рівночасно бють ся в груди і кличуть на весь голос: Наша вина! Правда, що ми виступаемо против радикалів, котрі поза пустими фразами і чистими теориями не знають більше нїчого як лиш дурити себе і других хвилевими фаерверками і тим відводити людий від реальної роботи, до котрої і они самі не хотять і не уміють взяти ся, хоч так богато о нїй говорять; — правда, що ми виступаемо против москвофілів яко найбільших, бо внутрішних ворогів руского народу, але й то правда, що коли „Буковина“ не без певної підстави подала звістку, що кандидатура дра Дорундяка з Борщева есть москвофільска — кандидатура ся була насамперед оголошена в москвофільскім орґанї — ми взяли дра Дорундяка в оборону перед закидом москвофільства. Але борщівский дописуватель не читав нїколи і не читае „Народ. Часописи“ а наплїв, що ему слина на язик принесла. Нехай же каже якійсь Радї полїтичній виставити собі ще патент і на свою совістність і правдолюбивість.

Трохи инакше поступила собі друга розжалувана полїтична дитина, котра бодай прочитала то, що „Народна Часопись“ написала; але що се справа вже особиста, то нехай сама інтересована особа на то відповідае.

На статию „Наша полїтика“ в ч. 228 „Народ. Часописи“ з дня 23 с. м. під окремим ще заголовком „Де подїлась правда?“, одержав, я в низу підписаний від професора Володимира Шухевича письмо, котре помістив би тут дословно, та не знаю, як догодити проф. Шухевичеви: поміщу дословно — готов сказати, що то „денунцияция“; не поміщу дословно — готов сказати: „Бояв ся, бо був би сьвіт довідав ся правди“ — або може як инакше. Я поміщаю отже після моеї волї лиш то, що в тім листї сказано безпосередно до мене. Лист сей звучить:

„Шановний Пане!

„Вашою статею в справі виборів в Городенщинї я просто одушевляв ся, а зо мною і другі, що еї учора в голос на Бесідї читали. З того поводу мушу Вам поґратулювати незвичайного льоґічного перепровадженя еї, бо заложивши собі питане: Де подїлась правда? всї гадали, що ось то Ви розвяжете его та може просто скажете, що виходить з сего всего, що..... (Тут слїдуе уступ, котрий пропускаю. Коли професор Володимир Шухевич мае які рахунки з правительством, або які жалї до него, заволить просто до него віднести ся; я собі приватний чоловік).... а Ви в Вашім розвязаню винайшли Белея, котрий з місяць перед виборами зрік ся, дальше якогось сьвященика (про него Ви хиба знаете) і ось доходите з Вашого заложеня до того, що п р а в д а   п р о п а л а. Славна статя, особливо для народу!

„Ну, але поміж стрічками люди читають що иншого. Не о правду Вам ходить, але просто о   ш л я х о т н у   д е н у н ц и я ц и ю що ось то Шух. радикал!!! Ну, гаразд. Ґратулюю способови і спритови. Ви голосите заедно о р ґ а н ї з а ц и ї   б р а к! Правда, будемо орґанїзуватись, але зачнемо так, що всїх лицемірів, денунциянтів і прочую оволоч викинемо, бо она між нами завела те, що дїесь.

Прощавайте

23. 10 1893. Шухевич.

(Визначні місця підчеркнені в оригіналї).

Письмо се проф. Шухевича даю під суд публичний. Я що пишу, пишу з повною сьвідомостию і розвагою, а до зробленого менї проф. Шухевичем закиду не почуваю ся. Не думаю длятого анї оправдувати ся, анї очищувати ся, анї жадати чи робити собі якусь сатисфакцию за осморбу чести. Не проф. Шухевичеви мене оскорбляти. Не думаю також учити проф. Шухевича чемности; він, який уродив ся, такий і згине, така вже его вдача. А відтак: він читав згадану статию і писав повисше письмо очевидно в жалю і гнїві та ще в горячцї виборчій. Однакож знаючи натуру проф. Шухевича і припускаючи, що він в своїм жалю і гнїві, готов мене всюди, де зможе, представляти поза очи яко денунциянта, тим більше, що важив ся сказати менї то до очии в приватнім письмі, я змушений боронити ся і длятого даю его письмо під суд публичний. Для поясненя же і длятого, щоби проф. Володимир Шухевич мав знову чим одушевляти ся, додаю слїдуюче поясненє до повисшого листу.

Насамперед повинен проф. Шухевич, коли пустив ся на поле полїтичне, позволити, щоби его трактовано яко особу полїтичну, преці він ще не становить виїмки в цїлім сьвітї, анї не есть сам один ненарушимим. Відтак же повинен памятати, що назви радикала нема чого анї бояти ся анї встидати ся. Коли ж він робить з мене денунциянта, то нехай позволить собі сказати, що він в такім случаю перший, а я вже лиш другий, бо він насамперед і сам себе і радикалів денунциював, а я лиш за ним повтаряв. Проф. Шухевич надрукував виразно в „Дїлї“: „.... еї (партиї радикальної) дїланє причинило ся до осьвідомленя народу і я в

І при тім витягнув з кишенї повну жменю великих банкнотів.

Церківникови аж в очах потемнїло.

— Не можу....

— Ай, бабо! — сьміяв ся Йосиф, — як ви боїте ся, то я сам то зроблю, а ви лише мовчіть. Беріть гроші і удавайте, немов ви не бачите нїчого, що тут дїе ся!

Дрожачою рукою взяв церківник гроші. З плачем всунув ся в кут захристиї, закриваючи очи обома руками.

По хвили відходив Йосиф певним кроком з захристиї.

— Бувайте здорові, дядьку!

— Ах, дай Боже і відпусти менї мій тяженький гріх!

А коли одївав сьвященика, робив всьо на відворот: фелон замість отвором наперед вложив на зад, епитрахиль всунув ему в руки, а евангелию хотїв ему положити на голову.

— Ви якісь не виспані! — сьміяв ся сьвященик.

Церківник не відповів нїчого, а коли подавав сьвященикови червону книжку від оповідий, трясла ся ему рука, що трохи книжки не упустив на землю, трясли ся ноги під ним, що трохи не повалив ся на землю....

VII.

Пословицка церков наповнювала ся побожним народом. Спершу лише поволи: тут і там якась бабуся покашлюючи засїдала до задних лавок, отвирала перед собою молитвенник задрукований величезними буквами і насаджувала на ніс стародавні, великі скла. Згодом по другім дзвоненю прибувало що раз більше народу і права сторона лавок, де сидїли мужчини і лїва, де сїдають жінки, сильно наповнили ся.

А на дорозї сусїд сусїдку, дядько куму, тїтка кума стрічала або доганяла.

— Слава Ісусу Христу!

— На віки слава! Дякую за слово Боже!

— Нинї буде богато людий!

— Ну, певне, оповіди —

— Чиї?

— Що-ж ви не знаете? А Ганишаківної з Мезирки.

— Ага.... Адіть, кумо, онтам Семениха, яка іде прибрана; шовкова хустка!

— Мае звідки. Кажуть, еї чоловік найшов гроші.

— Ідїть!

— Жолудиха піде до сповіди — ну, благослови її Боже! То буде вже девяте. Лише, щоби її ті всї дїти удали ся; бажаю її того!

Вврова бричка станула перед церквою; в цилїндрі і в білих рукавицях висїв Ваврa з повоза і з гордим лицем помагав відтак вилїзти з брички своїй жінцї, богато одїтій в шовки і золоті прикраси. Гордо ступали відтак обое ід церковним дверем.

— Там стрітив ся Вавра з начальником громади Мезирки Ганишаком, котрий як раз хотїв також входити до церкви.

Оба поглянули на себе з найбільшим гнївом і погордою.

В однїй хвили кождий з них перед себе сплюнув і оба рівночасно пробурмотїли: „Боже, відпусти менї тяжкий гріх!“

Вавра не міг здержати ся і мусїв кинути оком на Ганишакову дочку. „Дійстно дуже гарна!“ признав в души мимоволї.

Відтак гордим кроком хотїв війти до церкви, а й Ганишак задумав рівночасно то саме. Коротка але уперта борба о першеньство; вкінци жінка Ваврова немов припадком відсувае Ганишака трохи на бік, Ганишак сьміе ся, що „розумнійший все уступить“ і Вавра в цїлій своїй славі може перший вступити до церкви. Засїдае яко начальник громади в першій лавцї з краю — Ганишак, що заедно сїдае також в першій, „паньскій“ лавцї, не хоче его нинї просити, щоби его пустив і засїдае радше в другій лавцї, де все таки сидять ще „цїлоґрунтові“ господарі і чоловік не потрібує встидати ся своїх сусїдів.

Під хором близько дверий церковних опертий о стовп стоїть Йосиф і вдоволено усьміхае ся. Марися з материю переходять попри него. Его очи стрітили ся з поглядом Марисї.

— Будь відважна! — шепнув їй. — Не бій ся нїчого!

— Ах що то поможе! — подумала собі Марися і обтерла слезу з ока.

За нею гордим кроком ішов жених Мартин Флїнта, в синім кафтанї і червоній камизольцї, так що пестротою красок своєї одежи стягнув гнеть загальну увагу на себе.

— То жених, Флїнтів Мартин!

— Виглядае як бовван! — шептали собі хлопцї і сьміяли ся.

— Кажуть, що дуже богатий! — шепотїли дівчата.

А Мартин мнучи в руцї офіцирску шапку з золотим шнурком і рожею та замаену якимись штучними цьвітами ішов собі дальше до передних лавок вдоволено усьміхаючись і на всї сторони витаючи: „З словом Божим витайте!“

Йосиф видячи свого соперника, мало що на голос не розсьміяв ся....

Однако втім вже розпочинала ся проповідь. Всї побожно і тихо слухають гарних і зворушаючих слів старого пан отця.

— Амінь! — кличуть відтак з ним при кінци проповіди.

(Дальше буде).

тім напрямі готов партию радикальну підпирати, наколи она тілько не буде виступати против церкви і сьвященників а буде поступати законними дорогами“.

Питаю ся тепер проф. Шухевича: коли так дійстно есть, як він каже, то чим-же партия „радикальна“ осьвідомила нарід? Консерватизмом? Лібералізмом? — Я не знаю, як в голові проф. Шухевича укладають ся гадки, але в моїй так, що: радикалізмом. Длятого я і написав в однім місци, що: „проф. Шухевич годить ся також на радикалізм, але.... і т. д., а в другім місци знов: „проф. Шухевич клонячись сам до радикалізму....“ і т. д. Хто голосить, що готов підпирати радикальну партию, чи лиш в однім напрямі, чи у всіх, той преці годить ся на радикалізм, або лиш в однім напрямі або у всіх; коли у всіх, єсть радикалом, коли в однім або кількох — клонить ся до радикалізму. Нехай же тепер, коли вже так, публика осудить, хто з нас денунциянт: чи я, чи сам проф. Шухевич. Хто же незаконно поступає, той підпадає карі, того замикають до „цюпи“ — а проф. Шухевич каже отверто радикальній партиї, що она незаконно поступає, бо жадає від неї, щоби она законно поступала. Як же то назвати? Хиба словом таки самого проф. Шухевича — шляхотна денунциация.

Я ніде і ніколи не написав, що проф. Шухевич радикал; та й не міг того написати, бо знаю, що проф. Шухевич ні се ні то, значить ся чоловік, без виразних і ясних переконань політичних. Він собі професор, знаменитий аранжер, бачу, не злий мисливий, але не політик з ясними поглядами. Коли-ж хтось дочитуєсь чогось межи стрічками, то хиба від того, що єму зайшли очи від якоїсь горячки, може горячки виборчої. Я між стрічками нічого не пишу, що маю сказати, кажу отверто і сьміло.

Що-до того якогось одного сьвященика кандидата, то і я о нім не знаю і повторив лиш за дром Даниловичем в „Ділі“.

Мені здає ся, що проф. Шухевич признасть може тепер, що ся статя придасть ся може і для народу, бо нарід довідає ся бодай, які стають перед ним кандидати на послів.

Сего поясненя чей вистане проф. Володимирови Шухевичеви і тим, що разом з ним одушевляли ся статею „Де поділа ся правда?“ та читали між стрічками то, чого там не було. Може тепер ще ліпше зровуміють, де подіває ся правда. Для більшого одушевленя скажу ще лиш кілька слів що-до проекту орґанізациї проф. Шухевича: Гаразд! Повикидайте всю сволоч! А не забудьте також і на тих, що їздять не на одні̂м, не на двох але аж на трох кониках політичних, на головнім, независимім і радикальнім, а коли їх відтак ті коники скинуть і копнуть, они в простацкий спосіб кидають ся на переходячих случайно людий, та безчестять їх, нібы за то, що они їх надочили. То також лицеміри і сволоч.

Прощавайте.

Кахникевич.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засіданю Палати послів полагоджено кільканайцять петиций, між ними декілька з Галичини. Відтак приступлено до нарад над справозданем комісиї для закона карного о ухвалах Палати панів дотикаючих средств поживи. Палата постановила перейти до подрібної дискусиї. При кінци засіданя поставив пос. Гофман-Веллєнгоф нагле внесене з візванем до Правительства о предложене дотичної промислової новелї. Міністер торговлї Ґляйц зазначив в коротких словах становище правительства в тій справі.

Новинки.

Львів дня 30 жовтня 1895.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів перенесла почтових контрольорів Теод. Мокрицкого з Тернополя до Львова і Стан. Городиского з Коломиї до Тернополя.

— **Є. Е. п. Намістник кн. Евстахий Санґушко** в своїм переїзді з Тарнова до Львова був витаний торжественно на стациях Ряшів, Ярослав, Перемишль, Мостиска і Городок. Кн. Намістник розмавляв дуже ввічливо з присутними, випитуючи о відносинах повітові. В Перемишли, де поїзд задержав ся довше, Є. Ексцеленция подякувавши зібраним за прибутє мимо зливного дощу, випитував ся о санітарний стан в повіті, іменно задля холери, при чім не згадав ані слівцем о виборах або о передвиборчих зборах, як то хибно донесла одна львівска ґазета. Привитавши ся з присутними, запросив кн. Намістник п. старосту до свого ваґона і розмавляв з ним о урядових справах.

— **Нові почтові уряди** війдуть в житє з днем 1 падолиста в Коровици, чесанівского повіта і в Шинвальді, повіта тарнівского. Округ доручень уряду почтового в Коровици будуть становити громади і обшари двірскі: Коровиця сама, Коровиця голодівска і Коровиця лісова, а також обшари двірскі: Боблї, Честиня, Голодівка, Подольчики і Вихилївка.

— **Театр руский під дирекциєю п. Стечиньского** прибув вже до Коломиї і розпочав там в четвер 24 с. м. в сали каси ощадности ряд представлень оперетков „Запорожець за Дунаєм“. Треба надіяти ся, що руска публика з Коломиї і охрестности буде як найчисленнійше навідувати ся на представленя, бо руский театр вповні на се заслугує.

— **Товариство „Бесїда“** в Терноплоли уряджує що четверга о 8-ій години вечером сходини сполучені з відчитами. Першого четверга с. е. 17 жовтня мав п. Д. Дм. відчит „О національній задачи руского жіноцтва“, а другого четверга (с. е. 24 жовтня) другий відчит „Марта Борецка і єї примір для нашого жіноцтва“. Оба відчити подобали ся.

— **Обкрадений злодій.** Льокай, Станислав Сила у Львові. обікрав перед кількома днями свого пана Вишнєвского на суму 38 зр. 80 кр. і утік з тими грішми до Тарнова. Однако онозди віддав ся сам в руки справедливости, зізнаючи, що по приїзді до Тарнова, коли спав на двірци в ждальни, украв єму хтось ті гроші з кишенї. Він не мав за що їхати дальше і тому вернув до Львова та признав ся до крадежи.

— **Хитра злодійка.** Зарібниця Мария Сикора украла вчера на ринку у Львові селянці з Дмитрович Гафії Рошатник мінюк капусти з воза і розложивши єї кільканайцять кровів від воза стала кликати, що продає єї дешевше як „селяни з села“. Однако підглянула безличну злодійку в єї роботі перекупка Анна Дідина і внаслідок того арештовано єї.

— **Пригода на зелїзници.** З Парижа доносять, що на стациї Монпарнас заїхав онозди особовий поїзд з Ґранвиль так скоро, що ударив в мур, переділяючий дворець від улиці. Машина вилетіла на улицю і перевернула будку, в котрій продавали ся ґазети. Сидяча в будці жінка була убита на місци; з подорожних ніхто не потерпів ушкодженя. Причиною пригоди було то, що при машині пук гамулець.

— **Холера.** Стан холери в краю з дня 28 с. м. представляє ся в такий спосіб: В повіті борщівскім в Мушкарові і в повіті чортківскім в Скородинцях полишило ся на дальше в лїченю по одній особі. — В повіті Каменецкім в Радехові лишили ся з попередних днів 2 особи недужі, занедужала 1, виздоровіла 1, умерла 1, остав в лїченю 1 особа. — В повіті скалатскім в Тарноруді були з попередних днів 3 особи і виздоровіли. — В повіті сокальскім в Бишові остала в лїченю на дальше 1 особа. — В тернопільскім повіті в Буцневі остають на дальше в лїченю 2 особи; в Лучках лишили ся 2 особи недужі, померла одна, лишає ся на дальше в лїченю 1 особа; в Острові лишили ся з попередних днів 4 особи, занедужала 1, лишили ся на дальше в лїченю 5 осіб; в Тернополи остала в лїченю 1 особа; в Воли мазовецкій лишили ся з попередних днів 3 особи, виздоровіла 1, остають на дальше в лїченю 2 особи. — В повіті теребовельскім в Малові лишили ся з попередних днів три особи, виздоровіла 1, померли 2; в Варваринцях занедужала 1 особа, лишає ся в лїченю 1 особа; в Застіночах занедужали 2, остають в лїченю дві особи; в Зубові занедужали 2 особи, остають в лїченю 2 особи. — Разом лишило ся в лїченю з попередних днів 24 осіб, занедужало 7, виздоровіло 6, померло 4, остає в лїченю 21 осіб.

— **Процес о обманьство.** Перед судиями присяглими у Львові розпочала ся в середу мин. тижня карна розправа против Володимира Дзюбанюка і двох товаришів пані Теофілї Апель і Стшительского о спроневірене і обманьство сповнені на шкоду „Народної Торговлї“. Дзюбанюк, син міщанина снятиньского, занятий був від шістьох літ в „Народній Торговлї“ в початку яко ученик торговельнии, а опісля яко помічник. В маю 1894 р. приділений був Дзюбанюк до помочи і за-для практики бухгальтерови „Народної Торговлї“ в центральнім заряді і тут допустив ся каригідного чину тим, що спроневірив суму 47 зр. 22 кр., котру передав єму один з директорів до висланя одній віденьскій фірмі і підробив пять вкладкових книжочок, на котрі чи-то через сестру свою, обжалованую паню Апель, жену ад'юнкта судового, чи через приятеля свого Стшительского з Дрогобича як також через служачих готелів вибрав в філіях Торговлї суму 1.034 зр. 50 кр. По викритю спроневіреної суми 47 зр. 22 кр. Дзюбанюка увільнено з посади, а коли викрито фальшоване книжочок вкладкових, постарала ся Дирекция о увязнене єго. В наслідок того він як і сестра єго пані Апель і Стшительский засїли на лаві обжалованих. Обжаловані признають ся, при напорі предложених дирекциєю і вібраних судиєю слідчим доказів, що суми ті в різних філіях побрали, однак пані Апель і Стшительский кажуть, що они побирали ті суми не знаючи, що книжочки підроблені; сам же Дзюбанюк випирає ся, мов-бя він книжочки підробив; він лише складав свої ощадности на книжочки під різними іменами. Але факти і сьвідки доказують повну вину обжалуваного. До розправи візвано звиж 30 сьвідків. До понеділка переслухано обжалованих та сьвідків: директорів Нагірного і Ничая, бухгальтера Волошиновича, возьного Намасного, відтак паню Покиньску, о. Зубрицкого і п. Бандрівского яко вкладників, котрих книжочки Дзюбанюк підробив, пані Книгиницку яко начальницю філії в Самборі і Семакову яко бувшу заступницю начальника філії, а тепер касиєрку в Перемишли, котрі виплачували на фальсіфікати. Фальсіфікати були зручно підроблені. Дальше переслухано начальників філій Тисовецкого з Коломиї, Кушніра з Станіслава і Винницкого зі Стрия (тепер у війску) і инших. Вечером в суботу переслухано знатоків що-до веденя бухгальтериї в „Народній Торговлї“ і що до сфальшованя підписів бухгальтера Волошиновича і директора Ничая на книжочці вкладковій. Судові знатоки-бухгальтери зізнали, що ведене бухгальтериї в „Народній Торговлї“ єсть зовсім правильне і що при тім способі веденя бухгальтериї неможливі неточности. А знатоки письма зізнали, що підпис бухгальтера на фальсифікаті книжочки єсть викований рукою Дзюбанюка, а підпис Ничая тою рукою, що пробовкла наслідоване сего підпису на картці паперу, знайденій в скрині Дзюбанюка при судовій ревізиї. Рівно-жь зізнали ті знатоки, що письма, на основі котрих виплачувано пересланим Дзюбанюковим гроші, походили з руки Дзюбанюка. Тут додаємо, що вкладники з причини сего обманьства не потерпіли нїякої шкоди, бо дирекция „Народної Торговлї“, стягнувши книжочки, на котрі появили ся фальсифікати, видала вкладникам на на вложені ними суми внші книжочки.

Телєграми.

Відень 30 жовтня. Віденьска рада міска вибрала дра Люеґера бурмістром 93 голосами; 44 карток кинено білих.

Любляна 30 жовтня. Країну навістила така страшна повінь, якої не памятають і найстарші люди.

Париж 30 жовтня. Утворене кабінету підоймив ся Буржоа.

За редакцию відвічає: Адам Краховецкий.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІІ

поручае

найновійше патентоване начине кухонне з вні гальванічно ніклюоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

Торговля чаю

ВОЛЯ

в Ґранд-готелю

пасаж Гавсмана,

Львів. 78

Інсерати

(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Нельсен у Відни

поручае

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Компдетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперника 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.